

Arrest

nr. 91 787 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. BUYTAERT *loco* advocaat V. VEREECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische origine, bent afkomstig uit Omarishali, Abkhazië, Georgië, waar u samen met uw neef D.D.(...) (O.V. 6.453.206) woonde. Sinds 1993 tot 2006 was u luitenant in het bataljon van E.K.(...), aangesteld door de Georgische regering. U was tewerkgesteld in het Kodori-dal en moest de grenzen bewaken. De provincie Abkhazië was immers in die tijd afgescheurd van Georgië. Enkel het Kodori-dal stond nog onder Georgisch bevel. U zorgde er eveneens voor dat uw neef tewerk gesteld werd in dit bataljon vanaf 2000 tot 2006.

De problemen waarvoor u asiel aanvraagt zijn begonnen omwille van een muiterij van dit bataljon. Sinds de regering van Saakashvili aan de macht kwam werden er in 2004 plannen bekend gemaakt om het bataljon van K.(...) te vervangen door een nieuwe structuur. K.(...) weigerde om zijn troepen te ontbinden aangezien hij er zeker van was dat het dal dan in handen van de Abkhaziërs zou vallen. Er werden mogelijkheden gegeven, zowel van de kant van K.(...) als van de kant van de Georgische overheden aan de militairen om zich over te geven. In augustus 2006 vielen vervolgens de troepen van Merabishvili, Georgische minister van binnenlandse zaken, het dal binnen waarna de autoriteiten het bevel in die regio overnamen. De operatie was ten einde rond 10 augustus 2006. U en uw neef konden net zoals E.K.(...) ontkomen en vluchtten naar Mestia, om vervolgens sporadisch in Kodori te verblijven. Op 8 augustus 2008 brak de oorlog tussen Abkhazië, gesteund door Rusland, en Georgië uit waardoor u en uw neef gedwongen werden het land te verlaten. Jullie vluchtten naar Oekraïne waar jullie negen maanden verbleven om vervolgens per vrachtwagen naar België te komen. U kwam hier aan op 29 juni 2009 en vroeg diezelfde dag asiel aan. Sinds uw aankomst in België heeft u vernomen dat de wijkagent eenmaal bij uw thuis langskwam om te vragen waar u was.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart, veteranenkaart, identiteitskaart, kopie van uw oud sovjet paspoort, bewijs van uw verblijfplaats in Omarishali, uw militair boekje en foto's van uw werk.

B. Motivering

U vreest dat u in de gevangenis zal belanden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw deelname aan de muiterij onder leiding van E.K.(...). Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo blijkt u beperkte kennis te hebben met betrekking tot de gevolgen van de aanval in augustus 2006. U stelt immers dat u en uw neef na die aanval vluchtten naar de bergen. (CGVS p. 14) Verder zouden nog ongeveer vijftig personen van uw bataljon gevlucht zijn maar buiten uw leider, E.K.(...), kan u niemand van uw bataljon die eveneens gevlucht waren, met naam opnoemen. (CGVS p. 14) U verklaart dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden aan de Georgische autoriteiten voor de aanval maar wie die twee personen precies waren herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 14) Ook de twee personen die omkwamen tijdens de inval, kan u niet vernoemen. U weet hun naam niet. (CGVS p. 16) Niet alleen blijft u vaag met betrekking tot deze gebeurtenissen, ook de gebeurtenissen na de aanval kan u slechts vaag weergeven. Zo verklaart u dat vele personen na die aanval gearresteerd werden, maar wederom kan u de namen van uw gearresteerde collega's niet vernoemen. (CGVS p. 17) Hoeveel collega's er gearresteerd zijn weet u niet. (CGVS p. 17) Wat er met uw leider gebeurde, kan u niet zeggen, u weet niet waarnaartoe hij gegaan is. (CGVS p. 17)

Vervolgens kwamen uw verklaringen betreffende verschillende asielfeiten niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaart u dat de aanval in augustus 2006 tot ongeveer 10 augustus 2006 duurde. (CGVS p. 13) Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de aanval tegen K.(...) begon op 25 juli 2006 en dat op 27 juli 2006 de minister van defensie afkondigde dat de dorpen in de Kodori vallei onder Georgische controle stonden. Vervolgens stelt u eveneens dat de zus van K.(...) acht jaar effectief kreeg. (CGVS p. 13) Dit is overigens de enigste veroordeling van de personen betrokken bij de aanval die u kan opnoemen. Nu, volgens de informatie van het Commissariaat-generaal werd zij niet tot acht jaar maar tot zes en een half jaar veroordeeld. Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij beide ongerijmdheden, gezien de ernst en het belang van deze asielfeiten. Zo mag men immers verwachten dat u nog weet wanneer een dergelijke belangrijke aanval zich voordeden, of wat de straf van de zus van uw leider, hetgeen wijdverspreide informatie is, is. U blijkt zowel de aanval in een verkeerde maand te situeren alsook het aantal jaren van deze veroordeling verkeerd weer te geven, hetgeen onaanvaardbaar is voor het Commissariaat-generaal omwille van de aard van beide incidenten als zijnde fundamentele onderdelen van uw asielrelaas.

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de aanval van augustus 2006 evenals de daaropvolgende gebeurtenissen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten

hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu kan u beide verwachtingen van het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet invullen. Zo is het onaanvaardbaar dat u de juiste datum van de aanvalsdag niet kan weergeven, gezien het uitermate belang van dit incident in uw asielaanvraag. Vervolgens blijft u onredelijk vaag over hetgeen er met uw collega's, op dat moment een unit van vijftig personen, gebeurde na de aanval. (CGVS p. 6) Het is onaanvaardbaar dat u geen enkele van uw collega's met naam kan vernoemen, noch kan vertellen welke twee collega's zich hebben overgegeven. Ook uw flagrant gebrek aan kennis betreffende de gevolgen van deze aanval voor uw collega's zijn onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Gezien het gevaar dat u liep door te vluchten van de autoriteiten en het feit dat u gezocht werd voor landverraad, mag ten minste verwacht worden dat u informatie tracht te verkrijgen en dit op een doortastende wijze, met betrekking tot de gevolgen van deze aanval voor uw collega's. U heeft geen enkele informatie over de collega's die gearresteerd werden en stelt enkel dat de zus van E.K.(...) tot acht jaar veroordeeld werd, hetgeen niet blijkt te kloppen. Ook heeft u geen kennis wat er met uw leider, E.K.(...), gebeurde na de aanval. Daarenboven wijzen dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen op ernstige wijze.

Daarenboven bleken er ook enkele tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw neef, D.D.(...) (O.V. 6.453.206), in verband met uw asielincidenten. Vooreerst bleken uw verklaringen in verband met de asielfeiten na de aanval niet overeen te komen. Zo werd aan u gevraagd of er iets werd ondernomen vanwege de autoriteiten ten opzichte van uw neef, of ze bijvoorbeeld langsgekomen waren of hem ondervroegen. U antwoordt hier negatief op en stelt dat de autoriteiten eenmaal bij uw thuis zijn langsgekomen en enkel achter u vroegen. (CGVS p. 18) De verklaringen van uw neef wijken echter af van uw verklaringen over deze asielfeiten. Zo stelt uw neef dat de autoriteiten wel langskwamen voor hem, en dit waarschijnlijk zo'n drie keer per jaar. (CGVS neef p. 4) Uw neef verklaart eveneens dat zijn moeder en uw vrouw in één huis wonen. (CGVS neef p. 4) Verder stelt uw neef dat iemand van de politie langskwam om achter u te vragen maar dat dit per jaar misschien drie keer was. (CGVS neef p. 4) Niet alleen kwamen dus jullie verklaringen betreffende het langskomen van de autoriteiten voor uw neef niet overeen, eveneens stelt uw neef dat de autoriteiten meerdere malen, en niet eenmaal zoals u verklaart, voor u langskwamen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt uw neef dat hij het niet noodzakelijk vond om u deze informatie te vertellen maar dat het ook kon zijn dat hij het u gezegd had maar dat u het zich niet meer herinnert. (CGVS neef p. 13) Uw neef dacht dat u het ook wist. (CGVS neef p. 17) Bovendien bleken er ongerijmdheden in uw verklaringen en de verklaringen van uw neef te zijn met betrekking tot de aanval in augustus 2006 te zijn. Zo verklaart u dat de aanval 's morgens begon tegen 7 of 8 uur toen ze het dorp Sakeni binnenvielen. (CGVS p. 14) Uw neef verklaart echter dat u in Khohori stond en hij op de Nakhariberg, dat ze eerst bij uw neef binnenvielen en dat dit ergens rond twee uur in de namiddag voorviel. (CGVS neef p. 9) Wederom blijken uw verhalen niet overeen te komen. Het is immers niet mogelijk dat de aanvallen volgens u zo vroeg in de morgen vonden en volgens uw neef omstreeks twee uur in de namiddag waar hij gestationeerd was, en zelfs nog later dan dit tijdstip bij u waren. Uw neef verklaart deze tegenstrijdigheden door te stellen dat hij zich dergelijke details niet herinnert, er is zoveel tijd gepasseerd. (CGVS p. 14) Tot slot stelde u evenzeer dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden voor de aanval, terwijl uw neef stelt dat niemand van het bataljon zich overgaf. (CGVS p. 14 en CGVS neef p. 11) Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt uw neef dat hij niet alles kon weten en dat u, als luitenant, meer wist dan hem. (CGVS neef p. 14)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen. Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende uw eigen problemen en de problemen van uw neef na uw onderduiken niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot kernelementen van de aanval, zijnde de eventuele overgave van personen in uw bataljon, of de start van de aanval, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat dergelijke incidenten, zijnde een aanval of het feit dat uw belagers langskomen bij u thuis, omwille van zijn

indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van enkele jaren terug. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat u in de periode rond 2006 tewerkgesteld was als luitenant bij het bataljon van K.(...) of dat u actueel gezocht wordt door de autoriteiten. Ter staving van uw militaire tewerkstelling toont u enkel uw veteranenkaart en militair boekje. Nu, uw veteranenkaart toont op geen enkele wijze aan dat u in 2006 tewerkgesteld werd in het betreffende bataljon. Ook uw militair boekje kan uw verhaal geenszins staven. Wat meer is, uw militair boekje toont enkel informatie van eind jaren '70 en de jaren '80. Er is in dit boekje nergens enig spoor van uw militaire participatie sinds die periode terug te vinden hetgeen bijzonder opmerkelijk is. De foto's die u toont van uw militaire tewerkstelling tonen enkel u in militair uniform maar uit deze foto's kan onmogelijk afgeleid worden wanneer ze genomen waren, waar of in welke context. Deze foto's tonen dus eveneens niet aan dat u in 2006 nog steeds tewerkgesteld was in het leger. U verklaart uw gebrek aan documenten door te stellen dat u wel een boekje had van dit bataljon maar dat u het gescheurd en verbrand had omdat u deze documenten niet bij zich kon hebben uit vrees voor ontdekking. (CGVS p. 12) Het Commissariaat-generaal stelt bijgevolg vast dat u geen enkel document bezit dat uw werk bij het bataljon van K.(...) in de afgelopen jaren kan aantonen, hetgeen toch verwacht mag worden gezien de vele jaren die u onder zijn leiding doorbracht en gezien het feit dat dit bataljon onder de regering, en dus officieel was, viel. Uw gebrek aan documenten, die in casu wel verwacht konden worden, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u in juni 2009 zonder documenten gereisd te hebben, zonder dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p.8) U verklaart in de laadruimte van een vrachtwagen vanuit Oekraïne via Polen tot België gereisd te zijn zonder dat u of de laadruimte gecontroleerd werd. (CGVS p. 22) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige controle gemerkt te hebben, verborgen in een vrachtwagen de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen in Polen zeer strikte controles uitgevoerd worden bij vrachtwagens. Zo worden zowel lege als geladen vrachtwagens streng gecontroleerd, manueel en met behulp van hoogtechnologische apparatuur en dit tijdens twee verschillende controles waardoor verstekelingen in een vrachtwagen niet onopgemerkt kunnen blijven. Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat de chauffeur vermoedelijk kennissen had en dat hij op het moment kon overgaan toen er geen controle was. (CGVS p. 23) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Tot slot wil het Commissariaat-generaal opmerken dat uw houding niet in overeenstemming is met uw vrees die u verklaarde gekend te hebben. Zo stelt u immers dat u na de aanval, gedurende verschillende maanden bij uw familielid, J.G.(...), in Mestia verbleven heeft. (CGVS p. 15) Gezien de aard en intensiteit van vervolgingen door de overheid, is het bijgevolg onaannemelijk dat u zich gedurende bijna twee jaar verstopt bij een familielid die dezelfde achternaam als u draagt. De kans dat de overheid u bij uw familie zou komen zoeken is immers niet onbestaande. Daarenboven verklaart u in Oekraïne negen maanden gewoond te hebben zonder er bescherming voor uw problemen aangevraagd te hebben, en blijkt u niet ondergedoken geleefd te hebben aangezien u er werkte. (CGVS p. 4 en 21) U verklaart daarenboven dat u in Oekraïne geen bescherming zocht aangezien u er gemakkelijk vindbaar was gezien de goede verhoudingen die Oekraïne met Georgië onderhield. (CGVS p. 20) Nu, gezien deze verklaringen van de band tussen Oekraïne en Georgië en het feit dat u er gemakkelijk te vinden was, stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij uw beslissing om toch negen maanden lang in Oekraïne te verblijven en daarenboven in het openbaar te gaan werken. Zo zouden uw belagers immers, indien zij u echt wilden hebben, u zonder veel problemen in Oekraïne kunnen traceren en arresteren. Ook deze ondoordachte en risicovolle handelingen ondermijnen de ernst van uw vrees en bijgevolg de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielfeiten.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, kopie van uw oud sovjet paspoort, een bewijs van uw verblijfplaats in Omarishali en uw vluchtelingenkaart bewijzen op voldoende wijze uw identiteit, woonplaats en statuut

in Georgië hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Zij kunnen echter de ongeloofwaardigheden waarmee uw asielaanvraag baseert, niet herstellen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asielaanvraag baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verder haalt verzoeker eveneens een schending aan van de artikelen 57/6 en 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van de artikelen 57/6 en 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet zonder te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat

verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat hij er niet in slaagt het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Hij tracht in zijn verzoekschrift dan ook alle motieven te weerleggen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich baseert om hem het statuut van vluchteling te weigeren.

2.2.1. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker en zijn neef D.D.(...) onaannemelijk vaag blijven over de elementen die de kern van hun asielrelaas raken en hierdoor hun geloofwaardigheid verliezen, stelt verzoeker dat dit eenvoudigweg verklaard kan worden door het feit dat zij zich niet meer alles in detail herinneren, onder andere omwille van het tijdsverloop. Verzoeker stelt dat zijn neef en hij tijdens hun gehoor dan ook meermaals oprecht verklaarden dat zij zich bepaalde zaken niet of niet goed herinnerden of niet meer wisten. Verzoeker meent verder dat niet verwacht kan worden dat zijn verklaringen en die van zijn neef tot in het allergrootste detail de volledige weergave van de feiten en begeleidende omstandigheden van hun asielrelaas bevatten, aangezien het niet verwonderlijk zou zijn dat bepaalde zaken niet tot de spontane kennis van verzoeker of zijn neef zou behoren. Verder wijst verzoeker erop dat hij zich als asielzoeker in een zeer kwetsbare positie bevindt.

Verzoeker meent dan ook dat indien hij of zijn neef om deze redenen enigszins vaag of minder coherent voorkomt dit zeker niet voldoende is om de asielaanvraag te weigeren.

Verzoeker stelt dat de verklaringen van hem en zijn neef omtrent het moment dat de aanval plaatsvond op één lijn liggen en eveneens zeer dicht aanleunen bij hetgeen blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal.

Het feit dat verzoeker en zijn neef een eerder beperkte kennis hebben over de gevolgen van de aanval in juli 2006 is logisch, meent verzoeker, aangezien zij na de aanval de bergen in zijn gevlucht.

Verder stelt verzoeker dat zijn neef de namen gegeven heeft van twee collega's, A.Z.(...) en G.G.(...), die gearresteerd werden en elk twintig jaar celstraf kregen, wat erop wijst dat verzoekers neef wel op de hoogte was, terwijl de commissaris-generaal over informatie beschikt die hierbij zou aansluiten betreffende de veroordelingen van andere collega's van verzoeker.

De Raad wijst hier op de bestreden beslissing: *"(...)In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo blijkt u beperkte kennis te hebben met betrekking tot de gevolgen van de aanval in augustus 2006. U stelt immers dat u en uw neef na die aanval vluchtten naar de bergen. (CGVS p. 14) Verder zouden nog ongeveer vijftig personen van uw bataljon gevlucht zijn maar buiten uw leider, E.K.(...), kan u niemand van uw bataljon die eveneens gevlucht waren, met naam opnoemen. (CGVS p. 14) U verklaart dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden aan de Georgische autoriteiten voor de aanval maar wie die twee personen precies waren herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 14) Ook de twee personen die omkwamen tijdens de inval, kan u niet vernoemen. U weet hun naam niet. (CGVS p. 16) Niet alleen blijft u vaag met betrekking tot deze gebeurtenissen, ook de gebeurtenissen na de aanval kan u slechts vaag weergeven. Zo verklaart u dat vele personen na die aanval gearresteerd werden, maar wederom kan u de namen van uw gearresteerde collega's niet vernoemen. (CGVS p. 17) Hoeveel collega's er gearresteerd zijn weet u niet. (CGVS p. 17) Wat er met uw leider gebeurde, kan u niet zeggen, u weet niet waarnaartoe hij gegaan is. (CGVS p. 17)*

Vervolgens kwamen uw verklaringen betreffende verschillende asielfeiten niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaart u dat de aanval in augustus 2006 tot ongeveer 10 augustus 2006 duurde. (CGVS p. 13) Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de aanval tegen K.(...) begon op 25 juli 2006 en dat op 27 juli 2006 de minister

van defensie afkondigde dat de dorpen in de Kodori vallei onder Georgische controle stonden. Vervolgens stelt u eveneens dat de zus van K.(...) acht jaar effectief kreeg. (CGVS p. 13) Dit is overigens de enigste veroordeling van de personen betrokken bij de aanval die u kan opnoemen. Nu, volgens de informatie van het Commissariaat-generaal werd zij niet tot acht jaar maar tot zes en een half jaar veroordeeld. Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij beide ongerijmdheden, gezien de ernst en het belang van deze asielfeiten. Zo mag men immers verwachten dat u nog weet wanneer een dergelijke belangrijke aanval zich voordeden, of wat de straf van de zus van uw leider, hetgeen wijdverspreide informatie is, is. U blijkt zowel de aanval in een verkeerde maand te situeren alsook het aantal jaren van deze veroordeling verkeerd weer te geven, hetgeen onaanvaardbaar is voor het Commissariaat-generaal omwille van de aard van beide incidenten als zijnde fundamentele onderdelen van uw asielrelaas.

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de aanval van augustus 2006 evenals de daaropvolgende gebeurtenissen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu kan u beide verwachtingen van het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet invullen. Zo is het onaanvaardbaar dat u de juiste datum van de aanvalsdag niet kan weergeven, gezien het uitermate belang van dit incident in uw asielaanvraag. Vervolgens blijft u onredelijk vaag over hetgeen er met uw collega's, op dat moment een unit van vijftig personen, gebeurde na de aanval. (CGVS p. 6) Het is onaanvaardbaar dat u geen enkele van uw collega's met naam kan vernoemen, noch kan vertellen welke twee collega's zich hebben overgegeven. Ook uw flagrant gebrek aan kennis betreffende de gevolgen van deze aanval voor uw collega's zijn onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Gezien het gevaar dat u liep door te vluchten van de autoriteiten en het feit dat u gezocht werd voor landverraad, mag ten minste verwacht worden dat u informatie tracht te verkrijgen en dit op een doortastende wijze, met betrekking tot de gevolgen van deze aanval voor uw collega's. U heeft geen enkele informatie over de collega's die gearresteerd werden en stelt enkel dat de zus van E.K.(...) tot acht jaar veroordeeld werd, hetgeen niet blijkt te kloppen. Ook heeft u geen kennis wat er met uw leider, E.K.(...), gebeurde na de aanval. Daarenboven wijzen dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen op ernstige wijze.(...)"

De Raad schaart zich achter deze motieven en is van mening dat deze vage en beperkte kennis geenszins kan verklaard worden door te stellen dat er een lang tijdsverloop is geweest sinds de gebeurtenissen. Ook is de Raad van mening dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn problemen, zodat aanhalen meermaals gezegd te hebben het niet te weten, niet volstaat om de aangehaalde motieven te weerleggen.

De Raad meent dat tegenstijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing is voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2.2. Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt betreffende het aantal keren dat de politie nog is langsgesproken om achter verzoeker en zijn neef te vragen, stelt verzoeker dat er dan wel geen perfecte symmetrische kennis is over hetgeen de autoriteiten ondernemen naar verzoeker en zijn neef toe, maar toch blijft de essentie staande. Verder dacht verzoekers neef dat verzoeker ook op de hoogte was van de frequentie waarmee er naar hem gevraagd wordt door de autoriteiten.

Wat het begin van de aanval in 2006 betreft meent verzoeker dat zijn verklaringen perfect verzoenbaar zijn met die van zijn neef. Zij bevonden zich namelijk op andere plaatsen, zodat zij ook niet exact konden bepalen waar de aanval van start was gegaan en waar nog niet.

Ook hier wijst de Raad op de bestreden beslissing: *"(...)Daarenboven bleken er ook enkele tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw neef, D.D.(...) (O.V. 6.453.206), in verband met uw asielincidenten. Vooreerst bleken uw verklaringen in verband met de asielfeiten na de aanval niet overeen te komen. Zo werd aan u gevraagd of er iets werd ondernomen vanwege de autoriteiten ten opzichte van uw neef, of ze bijvoorbeeld langsgesproken waren of hem ondervroegen. U antwoordt hier negatief op en stelt dat de autoriteiten eenmaal bij uw thuis zijn langsgesproken en enkel achter u vroegen. (CGVS p. 18) De verklaringen van uw neef wijken echter af van uw verklaringen over deze asielfeiten. Zo stelt uw neef dat de autoriteiten wel langskwamen voor hem, en dit waarschijnlijk zo'n drie keer per jaar. (CGVS neef p. 4) Uw neef verklaart eveneens dat zijn moeder en uw vrouw in één huis wonen. (CGVS neef p. 4) Verder stelt uw neef dat iemand van de politie langskwam om achter u te vragen maar dat dit per jaar misschien drie keer was. (CGVS neef p. 4) Niet alleen kwamen dus jullie verklaringen betreffende het langskomen van de autoriteiten voor uw neef niet overeen, eveneens stelt uw neef dat de autoriteiten meerdere malen, en niet eenmaal zoals u verklaart, voor u langskwamen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt uw neef dat hij het niet noodzakelijk vond om u deze informatie te vertellen maar dat het ook kon zijn dat hij het u gezegd had maar dat u het zich niet meer herinnert. (CGVS neef p. 13) Uw neef dacht dat u het ook wist. (CGVS neef p. 17) Bovendien bleken er ongerijmdheden in uw verklaringen en de verklaringen van uw neef te zijn met betrekking tot de aanval in augustus 2006 te zijn. Zo verklaart u dat de aanval 's morgens begon tegen 7 of 8 uur toen ze het dorp Sakeni binnenvielen. (CGVS p. 14) Uw neef verklaart echter dat u in Khohori stond en hij op de Nakhariberg, dat ze eerst bij uw neef binnenvielen en dat dit ergens rond twee uur in de namiddag voorviel. (CGVS neef p. 9) Wederom blijken uw verhalen niet overeen te komen. Het is immers niet mogelijk dat de aanvallen volgens u zo vroeg in de morgen vonden en volgens uw neef omstreeks twee uur in de namiddag waar hij gestationeerd was, en zelfs nog later dan dit tijdstip bij u waren. Uw neef verklaart deze tegenstrijdigheden door te stellen dat hij zich dergelijke details niet herinnert, er is zoveel tijd gepasseerd. (CGVS p. 14) Tot slot stelde u evenzeer dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden voor de aanval, terwijl uw neef stelt dat niemand van het bataljon zich overgaf. (CGVS p. 14 en CGVS neef p. 11) Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt uw neef dat hij niet alles kon weten en dat u, als luitenant, meer wist dan hem. (CGVS neef p. 14)(...)"* en schaarst zij zich achter dit motief.

2.2.3. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt geen enkel begin van bewijs voor te leggen van zijn problemen, haalt verzoeker aan dat het element 'gegronde vrees voor vervolging' van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag een subjectief-psychologisch element is in hoofde van de kandidaat-vluchteling dat inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging is wegens één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde redenen. Verzoeker stelt effectief de bewijslast te dragen om zijn gegronde vrees aannemelijk te maken, maar de bewijslast zou niet zo ver gaan dat men moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, wat bijna altijd onmogelijk is. Het volstaat dat het bestaan van objectieve feiten te bewijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging (D. VANHEULE, *Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06/05/1993*, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36).

Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: VBV) en stelt dat indien geen of geen overtuigend bewijsmateriaal wordt voorgelegd de erkenning af zal hangen van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. Verklaringen kunnen daarbij een voldoende bewijs zijn indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (VBV, 2^e kamer, nr. W676, 12 oktober 1992).

Vervolgens haalt verzoeker de UNHCR *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van januari 1992 (hierna: UNHCR proceduregids) aan en stelt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep duidt op personen die tot een groep behoren met een zelfde origine en dezelfde levenswijze of hetzelfde sociaal statuut. De hoger aangehaalde rechtsleer van D. VANHEULE stelt dat een toepassing hiervan vervolging wegens een zelfde beroepsactiviteit omvat. Verzoeker en zijn neef waren *in concreto* in hetzelfde bataljon tewerkgesteld en menen dat alle documenten die zij neer

hebben gelegd hiervan een begin van bewijs of zeker een ernstige aanwijzing vormen. Verzoeker stelt dat hij net door die beroepsactiviteit als militair ernstig gevaar op vervolging of serieuze schade loopt, waartegen hij in zijn land van herkomst niet afdoende beschermd kan worden. Verzoeker meent dan ook dat er niet meer kan getwijfeld worden aan de gegronde vrees in zijn hoofd om vervolgd te worden wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De Raad wijst erop dat wat betreft het behoren tot de groep van militairen die in 2006 hebben meegedaan aan de munitie onder leiding van E.K.(...), verzoekers dit geenszins aannemelijk hebben gemaakt.

De neergelegde stukken zijn geenszins een begin van bewijs betreffende het feit dat verzoeker en zijn neef lid zouden zijn geweest van het bataljon van E.K.(...) en mee zouden hebben gedaan aan de munitie onder leiding van E.K.(...). De aangebrachte stukken zeggen enkel iets over de identiteit van verzoeker en zijn neef en het feit dat verzoeker in Omarishali verbleven heeft. De veteranenkaart, evenals het militair boekje bewijst dat verzoeker bij het leger is geweest en dit militaire boekje bevat enkel informatie over de jaren '70 en '80, zodat dit ook niet kan bewijzen dat verzoeker in 2006 lid was van het bataljon van E.K.(...). Ook de foto's van verzoeker in een militair uniform kunnen dit geenszins bewijzen. Verder wijst de Raad er nog op dat de twee foto's van verzoekers neef eveneens geenszins bewijzen dat zijn neef in 2006 bij het bataljon hoorde van E.K.(...).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van bepalingen uit de UNHCR proceduregids merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Uit het bovenstaande meent de raad dat duidelijk blijkt dat verzoekers relaas en dat van zijn neef verscheidene vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten, zodat er niet louter op basis van hun verklaringen kan besloten worden dat zij aan de op hun rustende bewijslast hebben voldaan en onder het statuut van vluchteling vallen.

2.2.4. Met betrekking tot reisweg en de controles aan de grens van de Schengen-zone in Polen stelt verzoeker dat het geenszins uit te sluiten valt dat zijn neef en hij, zoals zij beiden stellen, toch aan de

strikte controles van de vrachtwagens ontsnapt zijn. Er zouden nog steeds mogelijkheden en ogenblikken zijn om deze strikte controles te vermijden.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.2.5. De commissaris-generaal verwijt verzoeker eveneens dat zijn houding en die van zijn neef niet in overeenstemming is met de aangehaalde vrees voor vervolging. Verzoeker stelt dat hij na de aanval wel verschillende maanden bij een familielid met dezelfde achternaam als verzoeker verbleven heeft, maar dit in een relatief bergachtig gebied was op tweehonderd kilometer van het Khodori-dal, zodat het niet dermate vanzelfsprekend is dat de overheid zijn neef en hem daar zouden komen zoeken.

Overigens meent verzoeker dat het verblijf van zijn neef en hem van negen maanden in Oekraïne zonder daar bescherming te zoeken evenmin verwonderlijk of tegenstrijdig is. Gezien de goede banden die Oekraïne onderhoudt met verzoekers land van herkomst, meent hij dat het vanzelfsprekend is dat hij daar geen bescherming vroeg gezien het risico om gevat te worden. Desalniettemin waren verzoeker en zijn neef in Oekraïne enigszins veiliger en moeilijker te vinden dan in hun land van herkomst, maar nog steeds niet afdoende veilig. Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat hij in Oekraïne enkel in het zwart gewerkt heeft, waardoor hij niet te veel in de aandacht van de lokale autoriteiten kwam en verzoekers neef viel nog minder op.

Verder stelt verzoeker dat het evenmin onverenigbaar is met de aangehaalde vrees voor vervolging, dat zijn neef en hij geregeld in leegstaande huizen van familie in Kodori gingen overnachten. Ondanks het feit dat er na de aanval van 2006 enigszins een risico was op controle in Kodori, hadden zij weinig keus om ergens op een fatsoenlijke wijze te kunnen overnachten.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.3. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt door op geen enkele wijze te verduidelijken waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor deze bescherming, waardoor het voor hem niet mogelijk is een degelijk verweer te voeren.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Vervolgens citeert verzoeker het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd dreigt te worden met aanhouding en gevangenneming ten gevolge van zijn deelname aan de muiterij onder leiding van E.K.(...). Verzoeker stelt dat het bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging volstaat dat de vrees reëel is, zonder dat ze zich effectief verwezenlijkt moet hebben. Verzoeker meent dat uit zijn relaas en dat van zijn neef blijkt dat deze vrees reëel is, zodat er aangenomen mag worden dat er verzoeker ernstige schade boven het hoofd hangt.

De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, of een reëel risico op ernstige schade niet volstaat voor de toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming. Deze vrees of dit risico moeten ook aannemelijk gemaakt worden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS